

Des d'Àsia

Jaume Giné

La Xina ha triat:
la UE pateix

Obama va participar però no va liderar el G-20 a Seül. Hu Jintao es va sortir amb la seva: no s'espera una ràpida apreciació del iuan. Fins i tot va recriminar als EUA la laxa política monetària aplicada per la Fed. Obama va sentir-se aïllat davant el seu principal creditor. A les crítiques xineses s'hi van afegir les d'altres països emergents preocupats per l'allau de dòlars que poden revalorar les seves divises i frenar les seves exportacions. També Merkel vetlla pels interessos de la segona exportadora mundial, que no sempre coincideixen amb els d'altres socis europeus. La UE, atrapada per la seva crisi interna i sense una sola veu exterior, continua als limbs. Només Alemanya es fa sentir.

La Xina mantindrà infravalorat el iuan per tal de seguir liderant el comerç mundial. Això perjudica la competitivitat de les empreses, alimenta el dèficit comercial i dificulta la recuperació econòmica dels EUA i la UE. Pequín fa com si sentís ploure. Utilitza l'estratègia de queixar-se més que els seus interlocutors. S'excusa dient que encara és un país en vies de desenvolupament i que necessita créixer i crear ocupació. Insisteix que un iuan alt causaria una cascada de tancaments a les seves empreses exportadores, una pèrdua de milions de llocs de treball i una gran conflictivitat social. I avisa que una Xina inestable seria un desastre per a l'economia mundial.

Però el subdesenvolupament xinès no encaixa amb el fet que la Xina compti amb la reserva més gran de divises del món. Hu Jintao i Wen Jiabao van viatjar fa poc a la UE. Van prometre donar suport a l'estabilitat de l'euro aportant la seva ajuda financera a diversos països de la zona euro afectats per la crisi financera. El 2010, Pequín ha comprat deute d'Espanya, Portugal, Irlanda i Grècia. Li urgeix diversificar la seva cartera exterior, molt concentrada als EUA. La Xina es va comprometre a seguir comprant bons del tresor i a invertir en projectes logístics a la UE. Però els préstecs han de tornar-se. I com més comprí, menys marge de maniobra política dels països deutors amb la Xina. Les inversions xineses també facilitaran el desembarcament de les seves empreses i productes al mercat interior europeu. Grècia i Itàlia s'han beneficiat del mana xinès. Poden convertir-se en la porta d'entrada de la Xina a Europa. L'estratègia de la Xina a la UE és clara: "Divideix i venceràs". No assumeix compromisos a Brussel·les però sí a Atenes i a Roma. La Xina podria ajudar directament l'euro apreciament el iuan, però prefereix finançar alguns estats de la zona euro. Confia que saciant les seves urgències financeres guanyarà aliats per frenar les pressions de Brussel·les. Al G-20 de Seül alguns europeus van callar.

Però la clau de la falta de consens no és a la UE, sinó en les tenues relacions entre els EUA i la Xina. A Seül Obama va obrir vies de diàleg amb Pequín. Hu Jintao va mostrar-se ferm apel·lant als EUA per afrontar els seus problemes. Tot i que es va obrir a flexibilitzar el tipus de canvi respecte al dòlar i l'euro, no va concretar a quin ritme ho farà. Mentrestrant, els desequilibris monetaris i comercials podrien empitjorar. Els estats amb més pressions internes poden acabar aplicant mesures proteccionistes, comercials i financeres. En aquest cas, es provocaria més estancament del comerç i de l'economia mundial.

Jaume Giné
és professor
de la Facultat
de Dret d'Esade

